

Finansminister antydede, at Finanslovkommissionen ikke i sine Indstillinger er indskrænket ved Lov. Det er saaledes at forstaa, at man er ikke indskrænket til at tage fat paa de Bevillinger, som ere, hvad man kalder frie, ogsaa om de Bevillinger, som ere vedtagne ved Lov, have vi en Ret til at gøre Indstillinger. Saa-danne Indstillinger ville altsaa kræve, at der fra Regeringens Side udarbejdes Lovforslag, at de fremsættes og vedtages. Som man ser: Der vilde gaa ikke saa kort Tid dertil.

Men hvorledes det end er, hvor meget man end vil stole paa bedre Tider, og hvor megen Tiltro man end vil have til Størrelsen af det Udbytte, Finanslovkommissionen vil give, maa man være klar over, at det kan ikke bringe Balance. Og paa den anden Side mener jeg, at det maa vi have og det snarest muligt, der maa ikke nøles dermed. Jeg finder, at man ikke her i vort Land, og navnlig ikke i vor Rigsdag skal tale for meget om, hvad Udlandet synes, og om, hvad det vil gøre, men man kan dog nok sige saa meget, som sund Fornuft giver, at de Folk, der skulle laane os Penge, være vore Kreditorer, ikke se saa nøje paa, om vi give lidt mere eller lidt mindre ud, men de se paa, om det kan antages, at vi i alt Fald, naar vi blive pressede noget, kunne svare Afdrag og Renter af Laanesummen, og selv om de mene, at vi ere saa daarlige, at vi skulle presses noget for at svare dem, nægte de ikke at give Laan, det bliver blot saa meget dyrere. Da vi nu ikke kunne undgaa at henvende os til udenlandske Kreditorer, og da det maa blive et endog meget betydeligt Laan, vi skulle have, tror jeg — det vilde da være min Følelse, hvis jeg skulde være Kreditor —, at det vil vække en noget besynderlig Tanke om vore Forhold, at vi vedblive at gaa med et saadant Millionunderskud som det, vi nu gaa med, uden at der gøres noget. For man vil dog kunne sige — det kan ogsaa en Franskmand og Englænder, der ikke kender vore Forhold saa nøje, sige: Hvorledes er dog deres Statsregnskab, hvorledes kan Rigsdagen og Bevillingsmagten have baaret sig ad, naar de skulde være i Stand til at bespare i Hundredevis og Halvhundredevis af Millioner? For Besparelseskommissionen kan det kun være mindre Summer, det drejer sig om. Det ville de sige, og dernæst ville de sige: Det er mærkeligt, at Regeringen, naar Forholdet er saaledes, ikke straks skrider

ind. Enhver fornuftig Privatmand, som var i lignende Tilfælde, kan man ikke give bedre Raad end dette: Gør Forandringen i Dag. Kan De ikke naa noget ved Besparelser, maa De skaffe Dem større Indtægter, og det skal være i Dag, det skal ikke vente til i Morgen.

Jeg vil ikke skjule, at det efter min Opfattelse vanskelig kan være finansielle Betragtninger, men maa være andre, der ligge under Beslutningen om at tøve med at bringe Balance til Veje. Jeg synes nemlig, at finansielle Betragtninger umulig kunne forhindre, at man straks skaffer Staten nye Indtægter, om end til et moderat Beløb. Vi kunne dog altid bruge dem. Maa jeg gøre opmærksom paa, at vi egentlig have to Opgaver, og jeg er vis paa, at den højtærede Finansminister er af samme Mening, den ene er at skaffe Balance og den anden er at skaffe en Reservefond. Der er ingen Mening i at føre Statshusholdningen saaledes som nu uden at have en Reservefond, der er ikke ganske ubetydelig, og som findes i en saadan Form, at den er let realisabel. Men jeg synes, at finansielle Grunde paa det kraftigste tale for straks at gøre noget, og der er intet forgjort ved, at man kommer med en Lov, som skaffer os en moderat Forøgelse af Indtægterne, de kunne altid bruges, og saa er man saa meget nærmere ved Balancen. Om der skulde være politiske Grunde bag Regeringens Optræden, kan jeg ikke bedømme, jeg kan ikke forstaa, at der skulde være det.

Der blev sagt vistnok i Gaar af en af de ærede Talere, at han beundrede Befolkningen, fordi den vedtog de militære Love uden Hensyn til de store pekuniære Ofre og Landets finansielle Stilling. Den samme Beundring skulde Befolkningen have faaet af mig, hvis jeg havde været vis paa, at den var klar over Situationen, men det er jeg ikke vis paa, og jeg vil derfor vente med min Beundring, til jeg ser, hvorledes Befolkningen vil bære Byrden. Jeg haaber, den vil bære den som en Nødvendighed — som en sørgelig Nødvendighed — uden Knurren, i alt Fald er der ikke noget at gøre ved det, og vil Befolkningen ikke bære nye Byrder med Ro og som noget uundgaaeligt, faar den lade være, nødvendige ere de. Regeringen vil i ingen Henseende, saa vidt jeg kan se, kunne mødes med nogen Bebrejdelse, fordi den, naar Status er, som den er, siger: Vi gribe straks til de fornødne